

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΡΙΘΜ. 17

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12, ΠΡΟΨΗΑΙΡΩΤΕΡΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλου λ'ππ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 4 Μαΐου 1875.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Δυστοχῆς παρηγορία
Μόνη σ' ἔμεινε νὰ λῆς
Περασμένα μεγαλεῖα,
Καὶ διηγώντάς τα νὰ κλαῖς.

Ὡς ἰατρὸς εἰς τὸ τέλος ἐπιδημίας πληρούσης τὸ νεκροταφεῖον καὶ τὸ βαλάντιόν του, ὡς σκύλος εἰς ἄν αφρέθη τὸ κόκκαλον ὡς παιδίον τοῦ ὁποίου ἐθραύσθη τὸ παίγιον, οὕτως εἰς τὴν πτώσειν τοῦ κ. Βούλγαρη ἐθρήνησεν ὁ Θεοτούμπης.

Ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἀριστοφάνη τοὺς σοφιστὰς, τὰ εἰδῶλα εἰς τὸν Δουκιανὸν, εἰς τὸν Ῥοσεφῶρ τὸν Βοναπάρτην, ἀλλ' ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐπρόσταξε τὸν ἥλιον νὰ λάμπῃ ἐπὶ ἀγαθοῦς καὶ πονηροῦς οὐδέποτε συμπόσιον οἶον τὸ περὶ ὑπουργεῖον παρετέθη εἰς τοὺς ὀδόντας Σατύρου.

Τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἡδύσματα, ὥστε εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτῶν γλείφει ἀκόμη τοὺς ὄνυχας ὁ «Ἀσμοδαῖος» καὶ ὡς ὁ ἀλεξανδρινὸς ἐκεῖνος κοιλιόδουλος, ἀφοῦ ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Δουκούλλου ἔχασε τὴν ἕρεξιν διὰ τὰ συνήθη φαγητὰ, οὕτω καὶ ἐκεῖνος μαδᾷ ἐκ τῆς ἀπέλπισίας τὰς τρίχας τῆς οὐρᾶς του, ἀναλογιζόμενος ὅτι προέδρου Κασιμάτας, ῥήτορας Δουζίνιας, ἐρμηνευτᾶς Σαριπῶλου, Νικολοπούλου μεγαλοσταύρου, ὑποψηφίου Βιθυνοῦς, Γκιλάς ἐπὶ φορείου καὶ ἄλλους τοιοῦτους κάπωνας καὶ φασιανούς δὲν θέλει φάγει πλέον.

Πάντες ἡμῶν οἱ ἄνευ οὐρᾶς καὶ κεράτων συναδελφοὶ ἐν ἀντιπολιτευσίᾳ ἐβρίψαν ἐνθουσιῶντες εἰς τὸν ἀέρα τοὺς πῆλους, τὰ σκιαδία, τὰ φέσσια, τοὺς σκούφους ἢ ὅτι ἄλλο φοροῦσιν ἐπὶ τῆς σοφῆς αὐτῶν κεφαλῆς, ἀλλ' ἐκ μέρους ἡμῶν πᾶσα διαδήλωσις χαρᾶς ἢ τὸ ἐλάχιστον λάκτισμα εἰς τοὺς προμηθεύσαντας τοσοῦτην γέλωτος ὕλην ἔθελον εἶναι μαύρη ἀχαριστία.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ ἄσμα ἐκρέμασεν ὁ προφήτης τὴν λύραν εἰς τὴν ἰτέαν τῆς Βαβυλώνος· ὁ δὲ «Ἀσμοδαῖος» θραύων τὴν μαστιγὰ του ἀποθέτει τὰ δύο αὐτῆς τεμάχια ἐν σχήματι σταυροῦ ἐπὶ τοῦ λάκκου τῶν πεσόντων.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Γνωρίζομεν τὴν παροίαν «Μηθίνα πρὸ τοῦ τέλους μαγάρικε», καὶ διὰ αὐτὸ οὐτε μετὰ στεράνων οὐτε μετὰ βύθων καὶ ἑλλασσὰν κτλ. εἰς προϋπάντησιν τοῦ νέου ὑπουργείου.

Νομίζομεν ὅμως ὅτι, ἐν καὶ εὐχαιρότερον γνωστῇ, οὐχ ἕκαστον ὅμως ἀλαθῆς εἶναι καὶ ἡ ἀκλόουθος παροίμια τοῦ Ἄσμοδαίου, «Μηθίνα πρὸ τοῦ τέλους μαγάρικε». Ἄδικον λοιπὸν ἔχει ὁ βίπτων βόρβορον εἰς τὰ σπάργματα βρέχουσιν χθῆς γεννηθέντος καὶ μὴ λαβόντος ἀκόμη κερὸν ἢ ἁμαρτήσιν.

«Τὸ νογέννητον εἶναι νόθον, φωνάζει οὗτοι, ἔχον μητρὰ πατέρα τὸν Βασιλέα οὐχ ὅμως μητέρα τὴν πλειοψηφίαν τῆς Βουλῆς.»

Ἄλλ' ἡ ἀντιπολιτεύσεις ἀποχωρήσασα, καίτοι ὑπὸ παντὸς τοῦ ἔθνους δικαίως ἐπεκροτήθη, ἐκήρυξεν οὐχ ἦσαν ἐκείνη κατὰ τύπους μειονοψηφίαν ἢ δὲ ὑπὸ τὸ παράπτωμα παραμένοντι ἀγέλη τῶν ὀρθοδόξων δύο παρανόμων οὕτε ἦτο οὕτε ἐθεωρήθη ποτὲ ὡς πλειονοψηφία.

Πάντες ἐνὶ στόματι ἐκραυγάζομεν ὅτι βουλή δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνον πτώμα σηπόμενον καὶ ἀφίρητον ἀποδίδον δυσωδίαν. Ἄλλ' ἐκ τοιούτου φοβίμου πῶς ἦτο δυνατόν νὰ γεννηθῆ ὑπουργεῖον καὶ νὰ διέλθῃ μάλιστα διὰ τῆς μεγάλης πόλης οἰκοδομήματος, μὴ ἔχοντος πλέον οὕτε πόλης, οὕτε θυρίδας, οὕτε κλίμακας, οὕτε τοίχους οὐδὲ κτλ. λίθον ἐπὶ λίθου;

Οἱ τρεῖς κομματάρχαι ἐξεληθόντες τῶν ἐρειπίων τούτων καὶ συμμαχήσαντες κατὰ τοῦ μεταβαλλόντος εἰς ὀλιμέριον Ἄρχων, Κασιμαζῶν καὶ ἄλλων ληστῶν τὸ ἐθνικὸν βουλευτήριον, ἀντεπροσώπευσον ἀναντιρρήτως ὀλοκλήρον τὸ ἔθνος, ἐξεγερόθεν κατὰ τῆς τοιαύτης βεβηλώσεως. Ἀλλὰ ὅπως στιγμῆς εἰσηκούσθησαν αἱ εὐλογοὶ πάντων εὐχαί, καὶ προσεκλήθη τὸ ἔθνος νὰ δηλώσῃ τί θέλει καὶ τίνας θέλει, πᾶσα κραυγὴ κατὰ τῶν ὑψωσάντων τὴν σημαίαν τῶν ἐλευθέρων ἐκλογῶν πᾶσαι νὰ ἦναι ἐθνικὴ καὶ γίνεσθαι προσωπικὴ.

Οἱ σήμερον κληθέντες οὕτε ἄχρσοι εἶναι, οὕτε κοιμῆσικοὶ οὕτε μεταβατικαί, ἀλλ' ἀπλοὶ κήρυκες προσκαλοῦντες τοὺς Ἕλληνας νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰς κάλπας. Τὸ ἔθνος ἐφάρξασαν ἤδη τί δὲν θέλει διὰ συλλόγων, γνωμοδοτήσεων, διαμαρτυρήσεων καὶ ἀναφορῶν, προσκαλεῖται ἤδη νὰ εἴπῃ τί θέλει δι' ἐκλογῶν.

Τοιοῦτοι τοῦλάχιστον ἐμφανίζονται καὶ τοιαῦτα διὰ τοῦ προγράμματος αὐτῶν κερύττουσιν οἱ νέοι ὑπουργοί.

«Προγράμματα εἶδομεν πολλὰ», κρίζουσιν οἱ ἀπαισιόδοξοι. Ἀλλ' ἄριστον τοῦτο, ἀνδέχεται καὶ οἱ σήμερον ἄνθρωποι νὰ διαψεύσωσιν πᾶσαν ἀγαθὴν ἐλπίδα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως, αἱ κ. κ. ἀπαισιόδοξοι, ἀφοῦ δὲν δύναται ν' ἀρυσθῶσι τοὺς λόγους τῆς δυσπιστίας τῶν, ἐκ τοῦ παρελθόντος τοῦ κ. Τρικούπη, ὅστις πρώτην φορὰν πρωθυπουργεῖται, δὲν πρέπει νὰ δίδωσιν εἰς αὐτὸν εὐκαιρίαν ν' ἀπαντᾷ Ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια».

Ἐφ' ἡμέρας ἡ διαρκεία τοῦ ὑπουργείου, γράφουσιν ἄλλοι, δίδει ὅτι κατὰ διάφορον ὄραται ν' ἀντιπαραταχθῆ κατὰ τῆς συνηγορησμένης ἀντιπολιτευσεως, εἰδὲ ἐκ τῶν ἐκλογῶν προσδοκῆ. Καθ' ὅσον ὅμως γνωρίζομεν οὕτε ὅτι προσδοκᾷ τι ἐκ τῶν ἐκλογῶν, οὕτε ὅτι σκοπεῖ ν' ἀντιπαραταχθῆ κατὰ τινος ἢ νὰ διαγωνισθῆ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἐδήλωσεν ὁ κ. Τρικούπης. Ἀπ' ἐναντίας κερύττει στυγερῶς τῇ φωνῇ, ὅτι μόνον αὐτοῦ ἀποστολῆ θεωρεῖ νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν τακτικὴν αὐτοῦ τροχίαν τὸ συνταγματικὸν ἄρμα δι' ἐλευθέρων ἐκλογῶν καὶ ἔπειτα νὰ προσφέρῃ ἐπὶ πινακίου τὰ χαρτοφυλάκια εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς πλειονοψηφίας, νομίζων ἀρκοῦσαν αὐτοῦ ἀμοιβὴν ὅτι ἀποχωρεῖ μὲ καθαράς τὰς χεῖρας. Τοῦτο δύναται νὰ φανῆ πολλοῖς ἀνάξιον τοῦ κόπου ἢ τοῦλάχιστον ἀσύνηθες παρ' ἡμῖν. Ἀλλ' ὁ κ. Τρικούπης ἀνατραφεῖς ἐν Ἀγγλίᾳ ἐνδέχεται ν' ἀγαπᾷ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν πρωτοτυπίαν, οὐδ' εἶναι δίκαιον νὰ καταλογίζωνται αὐτῷ ὡς θανάσιμα ἁμαρτήματα αἱ μικραὶ αὐτῶν παρεκτροπαὶ ἐκ τοῦ ἐπικρατήσαντος παρ' ἡμῖν συρμοῦ.

Περὶ τοῦ ἀρτιγεννητοῦ ὑπουργείου ἀνέγνωμεν ἐν παραρτήματι καὶ ἄλλα πολλὰ ὅτι εἶναι δημιούργημα τοῦ κ. Βαλαωρίτου, ὑποκόδιον τῶν αὐλικῶν, ὅτι προσήνεγκε χαρτοφυλάκιον εἰς τὸν κ. Γρίβαν, καὶ μέλλει ὁσονοῦπω νὰ συμμαχήσῃ μετὰ τῶν Στῆλιτῶν. Πάντα ὅμως ταῦτα παρατίθεται ἡμῖν ὡς κέρθρα πίστιως, οὕτε ἀποδείξουν χρῆζοντα οὕτε συζητήσεως δεκτικῆς. Ἄν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐλαγέ τις περὶ γνωστῆς τινος ἡρωίδος ἀνεκδότου, ὅτι ἔχει πάντε συγχρόνως ἐραστὰς, τὸ πρᾶγμα ἠδύνατο νὰ φανῆ ἡμῖν ὡς ἐκ τῶν πραγματοποιημένων τῆς κυρίας ταύτης πιστευτὸν ἄλλ' ἐν περὶ κόρης ἐχούσης καλὴν ὑπόληψιν καὶ λεπτὴν μέσῃν ἐθεοδαίονεν ὅτι ὑπῆρξε πεντάκις μήτηρ, ἐδικαιούμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν αὐτὸν «Ποῦ εἶναι τὰ παιδία;»

Ἐκ πάντων ὅσοι εἰπὸν ποτε τὴν συνταγματικὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν Βασιλέα, οὐδεὶς παρέστησεν αὐτὴν γυμνοτέραν τῶν σήμερον κληθέντων, καὶ διὰ ταῦτα οἱ πολλοὶ ἀφοσιώσεως, τὸν μὲν ἕνα ἐδίωξαν ἐκ τῆς Βουλῆς ὡς δημοκράτην, τὸν δὲ ἄλλον ἐφιλοζήνησαν εἰς τὰς φυλακὰς ὡς συγγραφέα τοῦ «Τίς πταίει». Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον οἱ κολλησισταὶ καὶ τὸ αἰσχρὸν αὐτῶν ἐμπόρευμα ἐδίωχθησαν τοῦ νομοῦ, οὐχ ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτευσεως ἀλλ' ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους σεῖοντος τὸ φραγγέλιον τῆς κοινῆς γνώμης. Κατὰ τὴν κρίσιμον ὥραν πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὸ σύνταγμα καὶ τὸν βασιλέα εἰσώρμησαν ἀθρόοι εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἤνοιξαν τὰ παράθυρα καὶ ἔσυραν τὰ παραπετάσματα, ἵνα εἰσελθῇ

ΤΥΠΟΣ ΣΤΗΛΙΤΟΥ

Τοὺς λόγους δι' οὓς ἄσμος στηλίτης ἀντικαθίστῃ Ἕλληνας μέλλον ἐπίκαιρον ἀπεικόνισιν, θέλομεν ἐκθέσει ἐν ἐφεπομένῳ φύλλῳ.

τι φως και καθαριση η ατμοσφαιρα. Υπο την ακτινα τουτουου συνταγματικου φωτος εκλήθη ο κ. Τρικούπης και ελαβε παρα του βασιλεως εντολην «Την πληρη εν τη εξουσία εφαρμογήν της πολιτικης ης ητο συνήγορος εκτος αετης».

Εν τη αποδοχη τοιαύτης εντολης ουδεμίαν εύρισκομεν αφορμήν να υποθέσωμεν τον κ. Τρικούπην οτι αλλάξας ορμήν και μηδίξει, πολλάς δε απ' εναντίας εχομεν αφορμάς να ευχαριστήσωμεν από καρδιας τον Βασιλέα οτι εκτιμήσα, τας απειτήσεις της κοινής γνώμης ελληνίξει.

* * *

ΟΝΟΛΟΓΙΑ

ΟΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Παρά τον λάκκον του πίπτοντος υποργείου παράδοξος ηκούσθη κρότος. Ογκημδς είναι ούτος η απήχημα καλλικελάδου εδρας ;

Του όνου η φωνή μόνον την ακοήν ενοχλει, της δε εδρας το κελάδημα και την οσφρησην πικραίνει. Αμφότερα ταυτα επάθαμεν εκ του κρότου τουτου, ωστε πριν ετι ιδωμεν την υπογραφήν του κροτουντος, ευθως ενοήσαμεν οτι ο αξιότιμος κ. Σαρίπολος εκρινε πάλιν πρέπον να λύση την σιωπήν.

Ως της κορώνης ούτω και της εδρας το ασμα κύριον έχει γνώρισμα την μονοτονίαν. Κρά Κρά και τίποτε περισσότερον κρίζουσιν αι κορώναι. «Εγώ Έγώ» και ουδέν άλλο κελαδει από τριακονταετίας η εδρα του κ. Σαρίπολου.

Κρατουντες φιάλλην άμμωνίας υπό την ρίνα αποσπώμεν αυτολεξει εκ του κελαδήματος τουτου τους εξης μόνον τρεις αηδονισμούς.

Α'. Οι κ. κ. καθηγηται, οι τών Άδριαν διςπεραιω-

θάντες, τας Άλλεις υπερβάντες, τον πορθημόν της Μάγνης διασκελλισαντες, οσως αναζητήσωσιν συγγραφεϊς και ερμηνεβώσιν θεωρίας ξένων, πως απηξίωσαν τα μνημονεβώσιν της έμης συγγραφής ;

Β'. Περὶ τὰ τέλη του παρελθόντος Δεκεμβριου ΕΓΩ και τινες άλλοι καθηγηται . . .

Γ'. Είδοποιώ τοις καθηγητάς, οτι αν απαρτήσωσιν οφείλουσι πάντες όμοθ ν' αναίρεβώσιν την παρούσαν διατριβήν μου, διότι ουδεμίαν έχω διάθεσιν ν' απαρτήσω εις ένα μόνον. Οι επτά όμοθ δέν θεωρουνται πολλοι ένα μόρος ΕΓΩ κατά τάρτων αντιταχθώ.

Τοιαυτα κελαδει η εγωιστικη εδρα. Συμφωνουμεν μετὰ του ποιητου λέγοντος :

Pour chanter un Epóe il faut étre un Virgile ;

πιστεβόμεν ακόμη οτι, να επικρίνη τις Πόχχαν τινά η Σαβινην πρέπει να γνωρίζη νομικά. Άλλά προς απάντησιν εις τα κελαδήματα της Σαριπολείου εδρας, ουτε γνώσεων, ουτε πνεύματος ουδέ καν λόγων η μελάνης έχει τις ανάγκην' αρκει να έχη πέντε δάκτυλα να και ξεβερ ν' ανοίγη την παλάμην.

Άλλ' η τοιαύτη απάντησις έχει ίσως το ελάττωμα οτι συνήθως απευθύνεται εις πρόσωπα και όχι εις εδρας. Οχούμενοι χθες εις Κολοκυθούν εθαυμάσαμεν παρα την εχθην του χειμάρρου Ιτέαν, Μη τις όμως βιασθη να υποθέση ακούων περι δένδρου και Σαριπόλου οτι προτεινομεν να κρεμασθη ο αξιότιμος κ. Σαρίπολος' θέλομεν μόνον να ειπωμεν οτι από του κορμου της Ιτέας ταύτης κρέμανται ευλόγιστοι κλάδοι, καταλληλότατοι ως απάντησις εις τα ληρήματα της καλλικελάδου εδρας. Θ.

Κατά την διασταύρωσιν των εδών Άθηνας και Αιόλου, υπ' αριθ. 728, παρα τῷ Κυρίῳ Τρεχαδιάδῃ πωλείται κόνις έντομοκτόνος άπταιστος. Φονεύει και μικρά και μεγάλα έντομα, ξδοντα και μη, δάκνοντα και μη δάκνοντα μυρίζοντα και μη μυρίζοντα.

Ο υπεύθυνος ΚΩΝΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.